

Els portaveus socialista i popular, Antonio Hernando i Rafael Hernando, conversen a l'hemicicle escortats pels ministres Rafael Català i Dolors Montserrat.

POLÍTICA

«L'abstenció de què vostè parla» i altres coses a pactar

L'Estat espanyol és governat per una “gran coalició” encoberta? Un semestre després de la controvertida investidura de Mariano Rajoy, els grups que acompanyen els socialistes en l'oposició tenen aquesta percepció. El PSOE ho nega de ple i assegura que els seus 84 vots són molt menys necessaris que no sembla. Qui té més raó?

Per Víctor Maceda

És un fenomen paranormal. De manera misteriosa, quan algun càrrec important del PP apareix involucrat en un cas de corrupció greu, sobtadament perd el seu nom i observa com els dirigents del

partit passen a anomenar-lo “la persona de què vostè parla”.

A l'altra banda de l'hemicicle, entre els diputats socialistes, la investidura de Mariano Rajoy genera una incomoditat semblant. Ara fa un semestre, el 29

d'octubre del 2016, després de vora un any de bloqueig institucional i d'haver perdut tres votacions d'investidura, l'aspirant popular va aconseguir l'abstenció de 68 parlamentaris socialistes i, amb ella, la clau de La Moncloa per continu- →

→ ar-hi com a arrendatari. Els del puny i la rosa s'esforcen a restar-li importància, voldrien fer com els conservadors i referir-se a "l'abstenció de què vostè parla", cada vegada que algú els acusa d'haver donat oxigen al PP.

Dramàticament per a ells, però, en la primera part de la legislatura el marcador del Congrés ha reflectit coincidències de vot gairebé tan transcendents com aquella entre els dos principals partits de l'Estat. No es tracta només de la investidura de Rajoy. Allò tan sols va ser un aperitiu.

"Dimarts, quan van a plenari les qüestions més *light* i les proposicions no de llei menys compromeses per al Govern, al PSOE es fan els guerrillers i voten amb els partits d'esquerres", explica de manera gràfica el diputat d'ERC Joan Tardà, "però als plenaris dels dijous, quan es diluciden els decrets llei i tot allò que té a veure amb la política econòmica, els socialistes s'alineen amb el PP". "És cert que el PP perd bastants votacions, però en el que de debò importa no tenen problemes", certifica Joan Baldoví en nom de Compromís. Carles Campuzano, company seu al grup mixt en representació del PdeCAT, tampoc no en té dubte: "A la pràctica, la *grosse coalition* funciona d'allò més bé. Sembla increïble que el PP, amb la minoria tan exigua que té, haja pogut treure endavant tots els decrets llei clau que ha dut a la Cambra".

Les encaixades de mans

A més d'algun increment impositiu, entre les mesures a què els socialistes han donat suport se'n destaca un sostre de despesa —el requisit previ per a l'elaboració dels Pressupostos— de 118.337 milions d'euros i un dèficit màxim del 3,1% del PIB durant el 2017, repartit de la manera següent: 1,4% per a la Seguretat Social, 1,1% per a l'administració estatal i 0,6% per a les autonomies. Uns paràmetres que, a més dels del PP i el PSOE, van rebre els vots favorables

"EL PP PERD BASTANTS VOTACIONS, PERÒ EN EL QUE DE DEBÒ IMPORTA NO TENEN PROBLEMES", DIU JOAN BALDOVÍ

de Ciutadans, el PNB, Coalició Canària (CC), Unió del Poble Navarrès i Foro Astúries.

En matèria econòmica, PP i PSOE també han convingut una pujada del salari mínim interprofessional (SMI), que ha passat dels 655,20 euros del 2016 als 707,60 euros d'enguany. Els cinc anys anteriors l'SMI havia progressat molt poc —de 641,40 euros als 655,20— i els socialistes van posar com a exemple

aquesta millora per tal de justificar la utilitat de la seua abstenció en la investidura de Rajoy. Ahora, per demostrar ambició i no quedar fotografiats només al costat dels populars, van unir-se als partits d'esquerra en la tramitació d'una llei que inste el Govern a situar l'SMI del 2020 en els 950 euros, a través d'un increment gradual fins aquella data. Una proposta que va rebre l'abstenció de Ciutadans i l'oposició del PP.

Les coincidències no se circumscriuen, però, a l'àmbit econòmic. El suplicatori sol·licitat pel Tribunal Suprem a fi de jutjar el diputat català Francesc Homs per la consulta sobiranista del 9N va ser acceptat amb 248 vots a favor i 91 en contra. D'una banda, PP, PSOE i Ciutadans, i de l'altra, Units Podem, ERC, PNB, PdeCAT, Compromís i Bildu. Com a conseqüència del judici en qüestió, Homs va perdre la condició de diputat el propassat 29 de març, de manera que fou substituït per Feliu-Joan Guillaumes.

En el terreny social —on el PSOE malda per fer-se veure arreglerat amb l'esquerra— tampoc són tot flors i violes. La convalidació del decret de garantia juvenil —una mesura de foment de l'ocupació entre els més joves— va rebre el suport de PP, PSOE i Ciutadans, mentre que l'esquerra i els nacionalistes catalans, valencians i bascos s'abstienien. El bo social —que inclou mesures per evitar el tall del subministrament elèctric als ciutadans amb menys recursos— és un altre cas de convalidació de decret llei del trident PP-PSOE-Cs sense el vist-i-plau de la resta de grups, que volien introduir-hi modificacions.

"Amb decisions com aquesta, el desenvolupament pràctic de la norma resta, en exclusiva, a les mans del Govern, perquè la resta ja no hi podem influir", es lamenta Campuzano. "És que al PSOE li interessa mantenir el PP al Govern", opina Tardà, "perquè, mentre tracten de recuperar-se electoralment, actuen com a partit de l'*establishment* que són, apostant per un sistema bipartidista i austericista". El republicà, no obstant això, té la convicció que "el mapa polític del passat ja no tornarà", i per aquest motiu considera una "estafa" que el PSOE "es negui a acatar el seu compromís de derogar la llei mordassa, la LOMQUE i tantes altres que ara, en canvi, només aspira a reformar". A parer seu, els socialistes "desitgen transmetre la imatge de partit

UN PACTE BEN VIU. Mariano Rajoy i Albert Rivera certifiquen l'acord de governabilitat gràcies al qual Ciutadans dona suport al PP. En les qüestions bàsiques, però, els populars sempre tracten d'atreure el suport del PSOE, cosa que els estalvia una negociació multilateral que requereix, si no, l'ajuda de sis formacions diferents.

responsable que lidera l'oposició i no posa en risc la recuperació econòmica”.

“La majoria PP-Ciutadans a la Mesa del Congrés encara complica més les coses”, assenyala Baldoví, i el partit d'Albert Rivera “no es mostra precisament gaire exigent”. De fet, la comissió d'investigació pel finançament il·legal del PP, que hauria d'haver començat a rodar en els primers tres mesos de legislatura, acaba de validar-se ara. Carles Campuzano, en la mateixa línia, percep un Ciutadans “amb molt poca capacitat de pressió”. En realitat, la majoria PP-PSOE és tan abassegadora —221 escons dels 350 de l'hemicicle— que no calen més aliats. Els populars, si han d'acordar alguna cosa de volada, s'afanyen a pactar-la amb els socialistes abans d'emprendre una negociació multilateral que —sense el PSOE— obliga a incloure, al marge dels seus socis de la UPN i Foro Astúries, quatre formacions més: Ciutadans, PNB, CC i Nova Canàries, que va presentar-se coalitzada amb els socialistes i disposa d'un diputat clau, Pedro Quevedo. És ell qui inclina la balança fins als 176 escons que decanten en favor d'aquest bloc tan heterogeni la majoria absoluta. Comptat i debatut, en votacions tan decisives com la dels Pressupostos, el PP necessita obrir-se a sis forces més. Amb el PSOE, no li cal tant d'esforç.

Els socialistes juguen de pivots

Un diputat valencià del PSOE resta importància als pactes amb el PP. “No necessitem votar amb ells. Si atreuen el suport de Ciutadans, n'hi ha prou amb la nostra abstenció”, apunta, “fem una funció de pivot, és prou més còmode que no sembla”. En ocasions, remarca aquest diputat, els socialistes fins i tot han estat a punt de treure endavant alguna votació *irreverent* amb els grups d'esquerra i nacionalistes. “Una moció de reforma fiscal es va quedar a només dos vots de ser validada, però l'abstenció del PdeCAT ho va impedir”, recorda.

En les comissions, la cosa va igual d'ajustada. L'equilibri és tan gran que

el resultat de les votacions depèn dels integrants del grup mixt que hi haja adscrits. En són tants —19— que no resulten irrelevants, encara menys en un panorama com l'actual. En aquest sentit, si els membres són de Compromís o Nova Canàries, hi ha moltes opcions de victòria del bloc progressista, però si es tracta dels diputats del PdeCAT, UPN o Foro Astúries, costa molt més de derrotar el partit que dona suport al Govern. A les comissions de caire econòmic, en tot cas, el biaix és més aviat conservador.

L'alineament del PNB amb PP i Ciutadans en les qüestions monetàries dibuixa un escenari més plàcid als socialistes amb vista al futur. Divendres de la setmana passada, els *jeltzales* anunciaven que finalment no presentarien una esmena a la totalitat als Pressupostos, tot i tenir-la ja redactada. S'estimen més modificar els comptes mitjançant esmenes parcials, una circumstància que fa preveure l'aprovació amb populars

TAN A PROP I TAN LLUNY. A sota, el portaveu del PNB al Congrés dels Diputats, Aitor Esteban, amb qui liderava els diputats del PdeCAT, Francesc Homs, inhabilitat per la justícia espanyola. L'acostament progressiu del PNB al PP en aspectes com els Pressupostos facilita les coses als socialistes. Els catalans, en canvi, continuen lluny de Rajoy.

i Ciutadans. Val a dir que, al País Basc, Íñigo Urkullu ha pogut treure endavant els seus Pressupostos gràcies als socialistes —socis de govern a Vitòria— i els populars.

La reforma de la llei de RTVE, de la LOMQUE o de la de règim local —que pot comportar la derogació de la llei de racionalització i sostenibilitat— porten l'empremta socialista. Amb elles, volen situar el PP davant l'espill de la realitat: no estan en condicions d'aturar segons quins canvis. Al grup socialista, qual-sevol votació de bracet dels populars ha anat seguida d'un posicionament en contra que difuminava l'esquema de *grosse coalition* encoberta. Hi ha l'obsessió d'evitar de projectar aquesta imatge.

Les primàries del 21 de maig alteraran aquesta manera d'actuar? Si la triomfadora és Susana Díaz, tot fa pensar que no, perquè a ella li convé ajornar al màxim la convocatòria d'eleccions, una hipòtesi que ara mateix tampoc contempla el PP, amb l'allau de casos de corrupció que arrossega a l'esquena. Per contra, si el vencedor fóra Pedro Sánchez, la línia que separaria ambdues formacions seria molt més gruixuda.

En les últimes setmanes, Sánchez ha insistit que cal un tomb a l'esquerra i que Espanya és una “nació de nacions”. La seua campanya, a més, gira al voltant del “no és no” que va fer famós en oposar-se a la investidura de Rajoy. Si tornara a liderar el partit, es retrobaria amb un grup que majoritàriament ha canviat de bàndol —a penes manté el suport explícit de vuit diputats, sobre un total de 84— en què els sopars no són tan agradables com abans. “Aquesta nit hem quedat. Hi ha una única condició: no parlar de política ni del partit”, escriuen als xats del grup.

La calma que transmet César Luena és la demostració d'aquest canvi profund. Secretari d'organització de Sánchez, ara a l'òrbita de Patxi López, parla amb poca gent, però sempre té la porta del despatx oberta. Qui passa pel corredor pot observar com enllesteix la seua tesi. •